

Regeringen kan „gøre Undtagelse med Hensyn til de efterladte efter Statsborgere i andre Stater eller Dele af disse, saafremt der med de paagældende Stater er opnaaet gensidig Overenskomst“. En æret Taler i det andet Ting har under Forhandlingen der hævdet, at det var smaaligt, at Folk, som kom til Skade her i Landet, ikke skulde nyde godt af Loven, fordi de var fremmede. Jeg vil derom gerne have Lov til at sige, at det ganske sikkert er heldigt at indføre saadanne Undtagelsesbestemmelser, fordi de kan være af Værdi for den enkelte Stat derved, at de giver den et Mittel i Hænde til at skaffe sine Undersaatter Fordele i fremmede Lande. Men jeg tror ogsaa, at det er heldigt, at der ikke i § 36 er indført nogen Betingelse for Afslutning af Gensidighedsoverenskomster. I § 8 i Loven af 11. April 1905, hvor der er Tale om Søfolks Forsikring, gøres fremmede Søfolks Erstatningskrav herhjemme afhængigt af, at vedkommendes Hjemland yder Erstatning til efterladte efter danske Søfolk, lig med den, der ydes egne Undersaatter. En tilsvarende Bestemmelse findes i Loven af 1908 om Forsikring af Arbejdere i Land- og Havebrug. Jeg tror imidlertid, at det er heldigt, at man ikke her har indført bestemte Krav om, hvad der skal ydes fra andre Lande, for at disse Landes Undersaatter kan komme ind under Lovgivningen; thi hvad der i de enkelte Stater kræves for at yde andre Landes, altsaa ogsaa danske, Arbejders efterladte Erstatning i Tilfælde af Ulykke, er højst forskelligt. Det er efter min Mening heldigt, at Regeringen faar fuldstændig frie Hænder til at afslutte saadanne Overenskomster, naar der aabner sig Mulighed derfor. Særlig vilde det være meget ønskeligt, om man meget snart kunde naa til en Overenskomst mellem de nordiske Lande om Gensidighed paa dette Omraade. Det er mig bekendt, at der gennem en Aarrække har været ført Forhandlinger med Sverige, og vistnok ogsaa Norge, om saadanne Overenskomsters Afslutning, og jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Minister, om det er ham bekendt, hvor vidt man er naaet med disse Forhandlinger. Ganske vist er Forholdet det, at de Principper, hvorpaa Lovgivningen er bygget, er forskellige i de skandinaviske Lande, men dette hindrer, synes det mig, ikke, at Gensidighedsoverenskomster kunde afsluttes. Vort Naboland Sverige har afsluttet adskillige saadanne, og der er afsluttet Overenskomster mellem Stater som f. Eks. Italien og Tyskland, af hvilke den ene, Tyskland, har Rentesystemet, medens den anden, Italien, har

Kapitalsystemet. Det synes mig derfor ikke, at der heri kan ligge nogen Hindring. Det er efter min Mening beklageligt, at disse Forhandlinger trækker saa længe ud, og jeg vil opfordre den højtærede Regering til at søge dem fremmet, saaledes at Overenskomster af denne Art kan afsluttes, thi derved vil mange Skuffelser hos Arbejdere, som Ulykken har ramt, og som ingen Erstatning kan faa, fordi en Overenskomst ikke er afsluttet, fjernes.

Endelig er der Spørgsmaalet om, hvorvidt vi skal bygge vor Ulykkesforsikringslovgivning paa Kapitalsystemet eller paa Rentesystemet. Dette Spørgsmaal har nu været drøftet gentagne Gange ved alle de Loves Fremkomst, hvis Revision vi her staar overfor, og det er ogsaa blevet indgaaende forhandlet i det andet Ting. Jeg skal derfor ikke komme dybere ind derpaa, og navnlig skal jeg slet ikke komme ind paa alt, hvad der kan tale til Fordel for det ene eller det andet System. Jeg skal kun sige, at det forekommer mig, at det for ældre Personer, der lider Skade i betydeligt Omfang, saaledes at de i væsentlig Grad bliver arbejdsudygtige, ubetinget vilde være en Fordel, om de kunde faa en Rente i Stedet for som nu en Kapital, der dog er forholdsvis ringe, saa ringe i Almindelighed, at de ikke kunde leve nogenlunde sorgfrit af den, men tvinges til at søge andet Erhverv — og det er tidt vanskeligt for en gammel Mand eller Kvinde at finde nye Veje til Virksomhed, naar de gamle, som de har levet af i deres øvrige Liv, er lukkede. Det vilde derfor efter min Mening være heldigt, om man i saadanne Tilfælde gjorde Renteydelsen til det almindelige og Kapitaludbetalingen til det særlige, og jeg vilde have ønsket, at det var lykkedes det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, at gennemføre den Ændring, som blev stillet af Partiet i det andet Ting, og som gik ud paa, at „i Tilfælde af, at Invaliditeten er beregnet til over 50 pCt., og Skadeserstatningen udgør over 3,000 Kr., bør Erstatningssummen, saafremt den tilskadekomne er fyldt 50 Aar, som Regel omsættes i en Livrente“. Ganske vist er jeg paa det rene med, at vi herhjemme i saa Henseende vistnok ikke er helt gunstigt stillede, idet det nemlig ikke kan siges, at der ydes fuld Erstatning overfor tilskadekomne, naar man ligefrem omsætter Kapitalerstatningen i en Livrente. Dødeligheden blandt Invalid er nemlig væsentlig større end blandt Folk i øvrigt, og en Invalid burde derfor kunne faa noget større Livrente for den samme Kapital end andre Folk. Jeg har set, at